

!

Numele meu e Harriet Manners și sunt un geniu. Știi că sunt un geniu pentru că tocmai am căutat simptomele pe internet și se pare că le am aproape pe toate.

Studiile sociologice au arătat că printre atributele unei inteligențe extraordinare se numără îndeletnicirile inutile, o memorie neobișnuită a lucrurilor pe care nimeni altcineva nu le consideră interesante și o totală inabilitate socială.

Nu vreau să mă dau mare, dar aseară am așezat în ordine alfabetică toate conservele de supă din bucătărie, am reușit să ridic creioane cu degetele de la picioare și am aflat că puii văd lumina zilei cu patruzeci și cinci de minute mai repede decât ființele umane.

Iar oamenii nu par să mă placă prea mult.

Deci cred că în principiu le-am cam bifat pe toate.

Alte simptome ale genialității pe care le recunosc sunt:

1. Probleme cu somnul
2. Crize de nervi aleatorii, fără niciun motiv

3. Dezordine

4. O stare ciudată în general.

— Sunt derutat, a zis tata când i-am arătat triumfătoare lista mea cu toate punctele bifate. Astea nu sunt și simptomele unei fete de șaisprezece ani?

— Sau ale unui bebeluș? a adăugat mama mea vitregă, aruncând un ochi pe listă. Și sora ta pare să se încadreze.

Ceea ce demonstrează câți dintre intelectualii de elită sunt neînțeleși. Nici măcar *părinții* noștri nu ne recunosc strălucirea minții.

Mă rog, dat fiind că cel mai important semn al unui IQ ridicat e faptul că pui multe întrebări, iar eu am dat de pagina asta căutând pe Google...

Sunt un geniu?

...Mă simt destul de optimistă.

Ceea ce e bine, pentru că în dimineața asta mă întorc la școală, așa că o să am nevoie de cât mai multă extra-putere mentală.

Așa e, sunt oficial în clasa a zecea¹.

După calculele mele, până acum mi-am petrecut exact unsprezece ani la școală: 2.145 zile de predare sau aproximativ 17.160 ore (fără să punem la socoteală teme sau testele gratuite pe care le-am descărcat de pe net ca să le fac în vacanță).

¹ În original, *sixth form*, o formă a învățământului britanic cu durata de doi ani, la sfârșitul căreia elevii de liceu își pot da examenul final, pentru obținerea diplomei de bacalaureat, atât pentru filiera teoretică, precum și pentru filiera vocațională (*n. red.*).

Pe scurt, am investit *peste un milion de minute în educație* ca să mă pregătesc fix pentru acest moment. Ziua în care toate cunoștințele mele adunate cu grijă vor fi prețuite și apreciate, în loc să enerveze oamenii.

În sfârșit, școala devine serioasă.

S-au dus cei care urăsc temele și care își dau ochii peste cap, iar în locul lor – mulțumită unui aflux de elevi de la alte licee – sunt indivizi care chiar *vor* să învețe. Oameni sperați să afle că gerbillii pot să miroasă adrenalina, că omida are doisprezece ochi și că în corpul uman există suficient carbon pentru minele a 900 de creioane.

Oameni la fel ca mine.

Iar eu abia aștept să-i cunosc.

Începând de azi, am cinci materii de studiat pentru bac, două universități cărora să mă prezint deja și o carieră strălucită în paleontologie, pentru care să mă pregătesc cu seriozitate. Am de analizat statistici, de disecat broaște și de făcut exerciții pentru coapse, ca să nu fac crampe când curăț de pământ fosilele de dinozaur, în viitorul nu foarte îndepărtat.

Am prietenii noi, cu tineri care-mi împărtășesc gândirea, de legat.

O fi aceeași școală, cu mulți dintre vechii elevi, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe. După unsprezece ani de dezlipit insulte de pe lucrurile mele și de recuperat pantofii din rezervorul toaletelor, asta e șansa mea să o iau de la capăt. Un nou început.

O șansă să strălucesc.

De data asta, totul va fi altfel.

Din fericire, unul dintre lucrurile *nemaipomenite* la un geniu e că îi este ușor să facă mai multe lucruri deodată.

Așa că dimineață am hotărât să profit la maximum de asta.

În timp ce mă dau jos din pat, aflu că aripa unei păsări are patruzeci de mușchi diferiți.

În timp ce mă pieptăn descopăr că ariciul-de-mare poate să meargă în dinți, iar în timp ce mă spăl pe dinți – că paraziții constituie 0,01 la sută din greutatea corpului nostru.

Hainele, șosetele și pantofii sunt alese și puse pe mine în timp ce rețin faptul că șarpele miroase cu limba și aude cu maxilarul. Studiez numele reginelor și regilor britanici în timp ce cobor în fugă scările și, până să ajung la bucătărie, trec deja la numele de cod ale Serviciilor Secrete (Prințul Charles este „Unicorn”, ceea ce e păcat, pentru că speram să-l folosească pentru mine într-o bună zi).

— Știi, zic eu în timp ce mă aplec să o sărut pe Tabitha pe obrăjorul ei buclat, că o persoană obișnuită mănâncă de-a lungul vieții 500 de pui și 13.000 de ouă?

Surioara mea sigur nu știa, pentru că gângurește fericită la auzul acestor informații noi și *nemaipomenite*. Apoi mă aplec peste căpșorul ei pufos ca să iau de pe masă o versiune bine fiartă a celor din urmă.

— Harriet, zice mama mea vitregă.

— ...și vom mânca fiecare câte treizeci și șase

de porci, continui eu, curățând oul cu o mână. Și treizeci și șase de oi...

— Harriet...

— ...și opt vaci...

— Harriet...

— ...și 10.000 de ciocolate, completez, oprindu-mă cu oul la jumătatea distanței către gură. Totuși, cred că aici deja mi-am mâncat porția. Poate că ar trebui să mă fac vegetariană, ca să reechilibrez balanța.

O mână mi se așază pe braț.

— Bună dimineața, Annabel. Cum ai dormit? Sunt bine, mulțumesc. Nu-i așa că e o zi minunată? Mulțumesc că ai făcut micul dejun, chiar dacă scap pe jos bucățele de coajă de ou, ca să ai ce mătura.

Clipesc la mama mea vitregă de câteva ori, apoi la tata. Trăiesc cu Annabel de când aveam cinci ani; totuși uneori e un mister total pentru mine.

— De ce vorbește Annabel cu ea însăși?

— E un extraterestru care nu reușește să se integreze printre membrii rasei umane, zice tata cu subînțeles, înmuind în gălbenuș o bucățică de pâine prăjită, din care cad apoi stropi pe masă. Găsim ceva în cartea aia a ta care să ne facă să pricepem ce vrea de la noi, bieți pământeni, înainte să ne soarbă creierile cu tentaculele ei?

Încep să răsfoiesc rapid cartea voluminoasă pe care o țin în mână. Sunt 729 de pagini, iar eu am parcurs doar 13/20 din ea, deci vreun precedent există neîndoios.

Sau măcar ceva interesant despre nave spațiale.

— Din păcate, toate semnele arată că deja nu mai ai creier, Richard, zice Annabel tăios. Deci

probabil o să mor de foame.

Apoi trage un scaun și-mi face semn către el.

— Lasă jos cartea aia de curiozități, Harriet, și mănâncă și tu ceva. Mâine dimineată mă întorc la lucru și nimeni n-a auzit vreun cuvânt rațional de la tine în ultimele douăzeci și patru de ore.

Nu știu despre ce vorbește mama mea vitregă. Fiecare propoziție pe care am spus-o a fost corectă din punct de vedere științific și istoric. Bibliografia de la sfârșitul cărții demonstrează asta.

Bag o bucată de pâine prăjită în gură.

— Nu pot, zic eu dintr-un nor de carbohidrați cu unt. N-am timp. Am chestii de învățat, locuri de vizitat, spirite îngemănate de întâlnit.

Repede, dau buzna pe hol și îmi iau ghiozdanul din colț, în același timp descoperind că, în 1830, regele Ludovic al XIX-lea a condus Franța pentru numai douăzeci de minute.

— Uite-o ce grozavă e! zice tata mândru, în timp ce deschid ușa de la intrare. Asta e fata mea, Annabel. Moștenirea mea genetică, în carne și oase. Harriet Manners: model și simbol al stilului. Legendă a modei. Rebelă vestimentară extraordinară.

Îmi bag în ureche una dintre căști.

— Harriet, strigă Annabel, stai o clipă. Unde mergi?

Apropo, nu prea știu la ce o să-mi folosească informația despre Ludovic al XIX-lea. Nu tot ce citesc poate fi util sau relevant, nici chiar pentru mine.

— La școală! zic eu, punându-mi și cealaltă cască în ureche, unde „Lacul lebedelor” al lui Ceaikovski izbucnește la volum maxim. Ne vedem diseară!

Și așa începe prima mea zi de elevă în clasa a zecea.

2

Deci, am studiat puțin arta de a-ți face noi prieteni și sunt bucuroasă să raportez că există câteva reguli de bază.

Le-am rezumat astfel: găsește lucruri în comun, zâmbește și râzi des (demonstrează o fire prietenoasă și veselă), pune întrebări, ține minte detalii și nu te îmbrăca la fel ca alții fără să-i întrebi.

Ceea ce sună înșelător de simplu.

În ultimii șaisprezece ani, am reușit cu succes să-mi fac doar patru prieteni: colegul meu de clasă care îmi urmărește fiecare mișcare, Toby Pilgrim; câinele meu, Hugo; un model din Japonia pe nume Rin (care s-ar împrieteni bucuroasă și cu un cârnat); și cea mai bună prietenă a mea, Nat, pe care am cunoscut-o când aveam cinci ani și cu care, literalmente, n-aș putea avea mai puține lucruri în comun nici dacă aș încerca.

Așa că nu greșesc dacă spun că am nevoie de toate sfaturile posibile.

Din punctul meu de vedere, cartea din mâna mea nu e doar o culegere de curiozități fascinante, relevante pentru încercările și necazurile vieții de zi cu zi (deși e și asta). E o *punte* între mine și alți oameni. Cu ajutorul acestor mici informații dovedite

științific, o să pot găsi lucruri în comun cu *oricine*.

A, îți place tenisul? Păi, știai că cel mai lung meci a durat unsprezece ore? Te duci des la sală? Cele mai multe flotări făcute într-o singură zi au fost 46.001!

Ai pisică? Pisicile omoară peste 275 de milioane de vietăți pe an doar în Regatul Unit!

Nu contează dacă e vorba despre filme, sporturi, cântece, animale sau slăbiciunea pentru băuturi carbogazoase (dizolvă dinții!): cumva, o să reușesc să găsesc o legătură. O legătură între mine și ceilalți oameni. Ceva care să ne aducă laolaltă.

Prietenia are nevoie doar de concentrare și dedicare.

Și de puțină cunoaștere.

Aflu totul despre crocodili în timp ce merg agale spre școală și trec pe lângă banca unde mă așteaptă de obicei Nat (doar că acum ea e la colegiul de modă, în cealaltă parte a orașului).

Arunc un ochi peste omizi în timp ce mă uit în jur după Toby – nici urmă de el – și scot telefonul din buzunar să văd dacă am vreun mesaj de la agenta mea de modelling, Stephanie (ca de obicei, absolut zero – cariera mea în modă pare să fi intrat într-un fel de comă).

Președinții Statelor Unite completează golul, în timp ce deschid stângaci porțile școlii și intru.

Cele mai mari lacuri din lume ocupă momentul în care deschid ușa de la intrare, ușor înțepenită, și parcurg tacticos coridorul liniștit spre clasa goală.

Apoi iau loc, dau mai departe la pagina despre metroul londonez și aștept.

Am vrut înadins să ajung mai devreme azi la

școală, ca să am suficient timp să mă acomodez înainte să apară noii mei colegi. Mulțumită serviciului tatei de la vremea respectivă, am petrecut în America primele săptămâni ale trimestrului – torturată de o preparatoare care s-a dovedit a fi o escroacă și leșinând la o ședință foto dintr-un parc de distracții –, așa că îmi priește un răgaz. Astfel mă pot aclimatiza la noul mediu, mai bag la cap niște informații – și poate reușesc, în timpul ăsta, să-mi împiedic stomacul să se întoarcă pe toate părțile, ca un peștișor Guppy bolnav.

Emoționată, strâng cartea cât de tare pot.

Concentrează-te, Harriet.

Metroul din Londra a fost primul sistem de transport subteran din lume. Are o rețea de 402 kilometri, transportă 1.265 miliarde de oameni pe an și circulă, de fapt, mai mult la suprafață decât pe sub pământ...

— Harriet Manners?

Înghit. Asta-i. Acum debutează noul meu început. *Fii calmă, Harriet. Fii relaxată. Fii cât mai plină de informații relevante, dar amuzante.*

Trag aer adânc în piept, afixez cel mai mare și mai prietenos zâmbet și las cartea jos.

— Bună dimineața, zic pe un ton cât mai vesel. Mă bucur tare mult să vă...

Apoi mă opresc.

Pentru că în fața mea se află un grup de adulți complet maturizați, înarmați cu clipboard-uri și stilouri.

Și absolut toți se holbează la mine.

3

În primele câteva secunde, trag concluzia că, în timpul vacanței de vară, colegii mei au înaintat în vârstă destul de mult.

Așa de ciudat arată profesorii în haine obișnuite.

Apoi – ca în stereograma cu calul în galop pe care o ține tata lipită în garaj – culorile și formele ciudate încep încet-încet să capete sens.

Domnul Collins de biologie, în blugi cu talie înaltă și un pulover verde cu guler polo. Profesoara de teatru, domnișoara Hammond, într-un pulover bej, fustă roz în degrade și șosete de lână mov. Secretara, doamna O'Connor – înghițită de un imens pulover galben pe care scrie DEFINEȘTE „NORMALITATEA”!!! – și profesorul meu de engleză, domnul Bott, în clasicul lui costum negru, cu cămașă albă și cravată subțire neagră, ca un magician pe drum spre o înmormântare.

Clipesc, în timp ce întreg personalul școlii se îngrămădește treptat dinspre coridor ca să mă privească lung, cum se adună copiii la grădina zoologică în jurul unui macac cu fundul roz.

Din clipă-n clipă, cineva o să-mi arunce o banană și o să mă pună să dansez.

Și știi ceva?

Sunt atât de confuză în momentul acesta, încât s-ar putea s-o fac.

În sfârșit, domnul Bott scoate stiloul din gură.

— Vrei să ne explici ce faci aici, domnișoară Manners?

— Hmm, zic eu uimită, uitându-mă la carte. Studiez, domnule.

— Așa o fi. Însă azi școala e închisă pentru instruirea personalului didactic. N-ar trebui să fii aici.

Și, dintr-odată, revăd în minte dimineața asta. Străzile goale. Telefonul fără mesaje. Porțile școlii închise. Ușa de la intrare blocată, coridoarele pustii și locurile neocupate.

Faptul că, pentru prima dată în istorie, Toby nu e la trei pași în urma mea.

Annabel, derutată când am plecat de acasă.

Oh, Doamne.

Există un pește de recif numit *Enneapterygius pusillus*, care emite o lumină roșie strălucitoare ca să comunice cu ceilalți pești. După căldura pe care o simt în obraji în clipa asta, mă simt de parcă asta încerc și eu.

Orice alt elev de pe planetă încearcă să scape de școală. Eu sunt singura care, din greșeală, pătrunde prin efracție.

Mă ridic repede. *Gândește, Harriet.*

— Eu voiam doar, ăăă...

Ce?

— Să vă aduc un cadou. Un cadou pentru... ăăă... pentru profesori. Ca să vă urez succes. La... pregătire.

Apoi ridic prostia aia de *Big Book of Trivia for*

*the Loo*² din cauza căreia am intrat în bucluc. Ca să fiu corectă față de autori, titlul deja mă avertizase. Probabil ar fi trebuit s-o las acolo.

Domnișoara Hammond zâmbește și mi-o ia din mână.

— Ce drăguț din partea ta, Harriet! Ce atentă ești! Și ce spectaculos ai ales să te îmbraci azi, adaugă ea radioasă. Ai reușit să-ți scoți la iveală curcubeul interior.

Mă uit în jos și obrajii îmi iau foc instantaneu.

Datorită faptului că m-am îmbrăcat în timp ce citeam, se pare că port un tricou galben, un pulover roșu cu o budincă de Crăciun – în octombrie –, o pereche de pantaloni roz de pijama cu oi albastre și șosetele mov deschis până la genunchi, pe care mi le-a luat Nat „în glumă”, lăsate pe glezne.

Într-un picior am un adidas verde.

În celălalt am unul albastru.

Fiica mea. Model și simbol al stilului. Legendă a modei. Rebelă vestimentară extraordinară.

Poate că, până la urmă, nu sunt chiar un geniu.

² În traducere, „Marea Carte de Cultură Generală de Citit pe Budă” (*n. trad.*).